Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 749 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. WORONOFF**
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2026.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2026 met toepassing van (oud) artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 april 2026.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*BS* 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

"*1. Verzoeker, die verklaart etnisch Albanees te zijn afkomstig uit Prizren, Kosovo, en Kosovaars en Noord-Macedonisch staatsburger te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 26 januari 2026 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.*

De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling "het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft" verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit heeft niet heeft benut.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij beschikt over zowel de Kosovaarse als de Noord-Macedonische nationaliteit. Verzoeker dient in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aldus aan te tonen dat geen van beide nationale overheden hem de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden.

Bij koninklijk besluit van 3 december 2025 werden Kosovo en Noord-Macedonië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Verzoeker stelt: "Als het veilig is voor de vreemdelingen die in Kosovo of Noord-Macedonië op vakantie gaan, is het dagelijks leven in concreto totaal verschillend." Uit voormelde aanwijzing van Kosovo en Noord-Macedonië als veilig land van herkomst vloeit echter het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om Kosovo in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker uit in zijn verzoekschrift de vrees bij terugkeer naar Kosovo voor de "stressende situatie" ontwikkeld door het feit dat hij met de Belgische politie heeft samengewerkt en dat hij tijdens het wandelen op straat plots vermoord zou worden.

2.1. De commissaris-generaal merkt vooreerst op dat de geloofwaardigheid van verzoekers problemen ernstig ondergraven wordt door volgende vaststellingen:

"Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw vervolgers ook in Prizren navraag deden over u (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5), hetgeen u tijdens uw persoonlijk onderhoud helemaal niet vermeldt. U beweert immers dat op het ene dreigbericht na niets gebeurde (CGVS, p. 8, 9 en 13).
Daarenboven, niettegenstaande u vreest gedood te worden in geval van een terugkeer naar Kosovo (CGVS, p. 7, heeft u nauwelijks iets ondernomen om informatie te verzamelen over uw vervolgers. U informeerde zich immers op geen enkele manier over de zaak waar u bij betrokken was (CGVS, p. 12). Hoewel uw Belgische advocaat zei dat hij u op de hoogte zou houden over het verdere verloop van het onderzoek, nam u zelf nooit meer contact op met hem om maar te vragen wie uw vervolgers waren of wat er nog met hen gebeurde (CGVS, p. 12). U heeft dan ook geen enkele informatie over uw vervolgers en kent – buiten de naam I. - zelfs hun namen niet (CGVS, p. 7, 8 en 11). U bent overigens tegenstrijdig over de manier waarop u te weten kwam dat I. één van uw vervolgers zou zijn. Bij de DVZ beweerde u immers expliciet dat u de naam I. doorgaf aan de Belgische politie en u zijn foto toonde (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Dit is geheel tegenstrijdig met uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud waar u stelt dat u de werkelijke namen van de verdachten niet kende en net de politie u inlichtte over het feit dat één van hen I. heet (CGVS, p. 8 en

11). U weet ook niet om hoeveel vervolgers het precies gaat (CGVS, p. 9) en evenmin of ze ooit al problemen hadden met politie of gerecht (CGVS, p. 11). U stelt wel dat het hier om een goed georganiseerde bende gaat (CGVS, p. 8), maar baseert dit louter op hun voorkomen (CGVS, p. 11). Dat u niet meer informatie heeft gevraagd over uw vervolgers, laat staan wie zij überhaupt zijn, is onbegrijpelijk en geeft blijk van desinteresse waardoor uw geloofwaardigheid onvermijdelijk op ernstige wijze wordt aangetast. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, wat hier niet het geval is. Uw uitleg dat u al heel wat stress had en niet bijkomend het gevoel wou hebben dat u voor de rechter diende te verschijnen (CGVS, p. 13), verduidelijkt op geen enkele manier waarom u zou nalaten om zich op zijn minst te informeren over uw vervolgers.
Wat meer is, sinds uw komst naar België in augustus 2024 (Verklaring DVZ, vraag 10 en 33; CGVS, p. 4) lichtte u de Belgische politie niet in over de bedreiging die u ontving (CGVS, p. 8). Uw uitleg dat u helemaal niet wist dat u klacht moest indienen (CGVS, p. 8), kan allerminst overtuigen. Indien u werkelijk de mening was toegedaan dat u in Kosovo en Noord-Macedonië niet veilig zou zijn, doch wel in België, is het volstrekt onbegrijpelijk dat u de Belgische politie, die u eerder al van informatie voorzag, niet verder zou inlichten over deze personen om aldus beschermd te worden tegen uw vervolgers."

Verzoeker voert slechts een beperkt verweer waarin hij herhaalt dat hij heel gestresseerd is door de situatie. Zoals de commissaris-generaal pertinent opmerkt, verklaart dit niet waarom verzoeker naliet om zich op zijn minst te informeren over zijn vervolgers. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers wel degelijk worden verwacht dat hij zich informeert over de elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Verzoeker gaat eraan voorbij dat op iemand die internationale bescherming vraagt, de verplichting rust om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. Iedere verzoeker staat overigens bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Op de vastgestelde tegenstrijdigheden gaat verzoeker niet in, laat staan dat hij er een aannemelijke verklaring voor biedt. Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op waar de commissaris-generaal het volstrekt onbegrijpelijk acht dat verzoeker de Belgische politie, die hij eerder al van informatie voorzag, niet verder zou inlichten over de betreffende personen om aldus beschermd te worden tegen zijn vervolgers. Verzoekers algemene stelling in zijn verzoekschrift dat zijn intentie natuurlijk was om onder de radar te blijven om problemen te voorkomen omdat hij zijn leven niet wil riskeren, kan dan ook noch overtuigen, noch de vastgestelde leemten en tegenstrijdigheden ophelderen. De commissaris-generaal besluit bijgevolg terecht dat de vaststellingen de nodige twijfels zaaien over de door verzoeker geschetste problemen.

De commissaris-generaal merkt vervolgens op dat, wat er ook van zij, de door verzoeker aangehaalde problemen (conflict met een onbekend aantal Albanezen die mogelijks een bende vormen) geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het conflict met hen is immers louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard. In dit verband verklaarde verzoeker overigens dat hij, behalve met hen, met niemand anders problemen heeft, zo voegt de commissaris-generaal nog toe. Verzoeker lijkt aan te geven het hiermee niet eens te zijn en leest op zijn beurt in de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal van mening is dat zijn problemen niet voldoende zwaarwichtig zouden zijn om te kunnen gelden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en hij is ervan overtuigd dat hij van emotionele mishandeling kan spreken. Verzoeker beperkt zich verder echter tot een vaag en algemeen betoog over de gevolgen van emotionele en psychische mishandeling zonder dit op concrete wijze te onderbouwen of te staven. Evenmin brengt hij de ingeroepen problemen, die niet worden gestaafd door medische attesten, in verband met voormelde criteria.

2.2. Hoe dan ook kan internationale bescherming slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt verzoeker zijn vrees aannemelijk bevonden, dan nog blijkt uit niets dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoeker in casu niet slaagt.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focus "Kosovo Algemene Situatie" van 6 januari 2025, blijkt dat Kosovo een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle etnische groepen in Kosovo hiertoe toegang hebben.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent tevens dat hervormingen nodig zijn en corruptie een pijnpunt blijft in Kosovo, maar stelt niettemin vast dat ook hier de nodige stappen werden en worden gezet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat in het geval dat de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit alles wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze toegelicht.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Kosovo redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoeker waarbij hij aangeeft dat naast de (genomen) maatregelen er ook een mentaliteitsverandering moet komen en hij onder meer verwijst naar corruptie teneinde de beschermingsmogelijkheden in Kosovo op de korrel te nemen, kan niet doen besluiten dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch de gemaakte appreciatie weerleggen of in een ander daglicht stellen. Dat corruptie in Kosovo nog steeds wijdverspreid is en dat er nog vooruitgang te boeken is, betreft een gegeven dat in voormelde analyse uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de Kosovaarse autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoeker zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Het betoog van verzoeker is dan ook niet van die aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Kosovo zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

In het licht van verzoekers betoog is het tevens belangrijk aan te stippen dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Er kan worden besloten dat de Kosovaarse autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Kosovaarse overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoeker slaagt hierin evenwel niet. Hij toont immers niet aan dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Kosovaarse overheid voor bescherming.

In dit verband wordt er in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

"Uit uw verklaringen blijkt dat dit niet het geval is. In Kosovo hebt u deze problemen en de bedreiging immers nooit bij de politie of de autoriteiten gemeld (CGVS, p. 8). Nochtans heeft u nooit problemen met hen ondervonden (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.6; CGVS, p. 6), hetgeen ook blijkt uit het bewijs van goed gedrag en zeden dat u voorlegt. Uw verklaring dat uw vervolgers u zo makkelijker zouden opsporen en u uw leven niet wilt riskeren (CGVS, p. 8 en 13), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. Als de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van uw problemen, kunnen zij vanzelfsprekend geen onderzoek instellen om uw vervolgers op te sporen en kunnen zij dus geen maatregelen tegen hen nemen of bescherming tegen hen bieden. Hier kan overigens nog benadrukt worden dat u zelf erg positief bent over de Kosovaarse autoriteiten en Kosovo beschouwt als het veiligste land in de Balkan (CGVS, p. 8 en 14), hetgeen uw nalaten om de Kosovaarse autoriteiten in te lichten over uw problemen des te frappanter maakt."

Door louter algemene kritiek te spuien, zoals waar hij poneert dat een beroep doen op de overheid vruchteloos blijft en dat in werkelijkheid burgers die beschermd moeten worden vaak geconfronteerd worden met de afwezigheid van resultaat of zelfs van reactie, tenzij de autoriteiten betaald worden, reikt verzoeker noch concrete, noch overtuigende argumenten aan die anders doen denken.

Het algemeen verweer van verzoeker in het verzoekschrift is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te

ontkrachten. In de mate dat verzoeker in dit licht stelt dat zijn intentie duidelijk was om onder de radar te blijven om problemen te voorkomen omdat hij zijn leven niet wil riskeren, dient te worden aangestipt dat het loutere feit dat verzoeker geen klacht durfde in te dienen omdat hij bang was voor zijn belagers niet betekent dat de Kosovaarse autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om verzoeker bescherming te bieden. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Zoals de commissaris-generaal terecht aanstipt, kunnen de autoriteiten niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gesteld. In zoverre verzoeker meent dat het geen zin zou hebben een klacht in te dienen, betreft dit slechts een louter persoonlijk vermoeden dat op niets concreets is gesteund, aangezien hij heeft nagelaten daadwerkelijk een klacht in te dienen. Het betreft dan ook niets meer dan een persoonlijke veronderstelling gebaseerd op algemene informatie die niet in het minst wordt onderbouwd in zijn individuele situatie.

Uit het voorgaande blijkt dat nationale bescherming voorhanden is in Kosovo en dat verzoeker niet aantoont dat hij alle mogelijke en redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst ten volle heeft benut, laat staan heeft uitgeput.

Verzoeker overtuigt niet dat hij in geval van een terugkeer naar Kosovo, met betrekking tot de door hem gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden. Hij toont niet concreet aan dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt en slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Kosovaarse autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen.

2.3. Tot slot stelt verzoeker in algemene bewoordingen dat: "de spot, de kritiek, de discriminatie en de stigmatisering die hieruit voortvloeien het leven in Kosovo en Noord-Macedonië voor hem onmogelijk maakt."

Een discriminerende bejegening houdt op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift op algemene wijze naar de spot, de kritiek, de discriminatie en de stigmatisering, doch brengt geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten in die zin aan, laat staan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Kosovo persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

3. Uit niets blijkt dat er heden in Kosovo een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad er nog op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregelen in. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

5. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Kosovo, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. (Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 3 juni 2026 om 9u30 staat het volgende vermeld:

"*De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker stelt dat deze inderdaad al een omstandige bespreking inhoudt en hij daarom enkel wenst te volharden in zijn verzoekschrift: in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst vreest hij daar wel degelijk problemen te zullen ondervinden*."

6. Met voormelde argumentatie brengt verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 24 maart 2026.

7. Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. De verzoekende partij laat dit geheel na. Door louter en alleen te verwijzen naar het verzoekschrift zonder concreet in te gaan op de gronden van de beschikking, blijft zij hiertoe immers manifest in gebreke. De verzoekende partij blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritiseren. Zij geeft ter terechtzitting slechts op algemene wijze aan het niet eens te zijn en stelt te volharden in haar verzoekschrift zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond formuleert. Zij poneert immers louter algemeen dat zij vreest in geval van terugkeer naar haar land van herkomst daar wel degelijk problemen te zullen ondervinden. De verzoekende partij gaat dus in het geheel niet in op de gronden van voormelde beschikking en zij voert bijgevolg geen concrete elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan wat hierin reeds werd aangegeven.

Aldus brengt zij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven

8. Bijgevolg geeft de verzoekende partij geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Kosovo, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. MAES TORRES LOREDO